

נר לשלוחן שבת

חג הסוכות

גלוון 622

©

העלון
יצא רק במחודש מוקוונת
מי שיכל להדפיס עותקים
לכית מדרשו, בדור!

מיד הבנתי זהה נחש. אמרתי לו לנחש, אל תבהיר אותה... החלטתי
לצד, לבשתי כפפות עבות, לקחת מוט ברזל והורדתי עליו. וכך
תפסתי אותו.

השגהה פרטיה מופלאה, נס עצום. הקב"ה נתן אותו משם
בדיק על דקה זו! איני מסוגל לחשב מה היה קורה אם היה
ממשך רקחת ברזלים מן העירמה. יכולתי להרים אפילו את
הנחש ביד, במחשבה שהוא מוט ברזל!!!

בימי השבעה על הגאון רבי חיים גריינימן באה איש זקנה מהצפון, שאמרה שהיא חיבת לספר את הסיפור של המשפחה
שללה. עמדה בפתח וסיפרה:

'לפני שנים רבות התalarmה מבעה, נשאה עם ילדים קטנים
ווניות. כשהגיע חג הסוכות אמרה: 'איך אקנה ארבע מינים?'
הבת שלמדה בבית ספר חרדי, הצעה שהיא תדאוג לכך. הלכה
כל יום אחרי הלימודים לעשות בייביסטר והרוויחה סכום כסף.
שלחנו את הילד, שלם במוסד בני ברק, שהיה בגיל בר מצוה
לקנות ארבע מינים. הילך הילד לסוחר אחד, נתן לו את השקית
עם הכסף. ביקש לנקנות ארבע מינים.'

אלא שהסוחר אמר לו: 'אתה צריך אתrogate או הדס? הכסף הזה
לא מספיק לאربع מינים.' אמר לו הילד: 'אבל אין לנו יותר'.
הילד הנבוך החל להסתובב בני ברק. משחו הבחן בצער שלו,
כיוון שהיה בוכה. שאל אותו מה קרה. סיפר לו את הסיפור.
אמר לו האיש: 'לך להלאה, תמשיך לרוחוב ירושלים. יש שם את
הרב גריינימן, יש לו לולבים, אולי הוא יוכל לעשות לך הנחה'.

הגיע הילד לרביינו. החל רבי חיים לתהות על קנקנו. הילד סיפר
שהוא למד במוסד תורה צאן. שאלו: 'מה אתה צריך?' השיבו:
'ארבע מינים'. שאלו רבי חיים: 'אבא שלך לא קונה ארבע
מינים?' הילד התחליל לבכות, ואמרו: 'אבא שלי בגן עדן...'.

בחכמוות הצליח רבי חיים לסביר את המצב ונפה אל הילד
בחשיבות: 'תראה אני סוחר לולבים, אבל מימי שהוא לוקח כסף, מי שולמד
אני לא לוקח כסף, רק ממי שעבוד אני לוקח כסף, מי שולמד
תורה הוא צריך לקבל ארבע מינים בלי כסף! יلد שלומד תורה,
העולם עומדת עליו!'

כך הילד קיבל תורה וגע הרגשת חשיבותו, הוא לא מסכן, הוא לא
יתום ועuni, לא מרוחמים עליו, הוא בן תורה, שmagiu לו לקבל!
נתן לו רבי חיים ארבעה מינים יפים. אך זה לא נגמר בזה... הילד
חרז הביתה בהרגשה מרוםמת. רבי חיים המשיך לדאג לו. אחרי
סוכות הוא כבר למד בישיבת 'תפארת ציון', התמיד ונתעה,
עשה בן תורה.

סימנה אותה אישת: 'היום ברוך הוא כל הנכבדים של' בני תורה
ולומדים בישיבות, בזכות ארבעת המינים הללו!!!' ('מיל' דהספדי'')

הגאון רבי אליעזר גולדשטיינט היה מידייזי הקרים של הגאון
רבי יוסף שלום אלישיב. הם היו מבקרים זה את זה ביום חול
המועד.

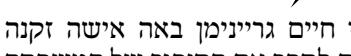
באחד הביקורים הגיעו להם ויעיתו של רבי אליעזר כסות תה
וקוביות סוכר. אחת הילדות רצתה לחתת קוביית סוכר. אולם
אםמה ראתה בכך זלזול במבורגים וזפפה בה "אסור".
"מדוע את אומרת כך?" הגיב הרוב אלישיב. הוא נתן קוביית
סוכר ונתן לידי מתוך חביבות יתרה כשהוא מפטיר: "שמחת
יום טוב".

אף כאשר השתולו הילדים בסוכה והפריעו, מנע רביינו מלעהם
לهم, ונימק: 'הלא זהה שמחת يوم טוב עבורה!' ("בית אמר")

סיפה אמו של הגאון רבי יוסף שלום אלישיב: פעם בא אדם
לשאול את בני על אתrogate. השבתי לו כי הרוב עונה רק לבחורים
השייכים ל-'תפארת בחורים'...

השואל התעקש שוב ושוב כי הוא מוכרכ להפכו הפעם והצעתי לו: "בסדר,
אלישיב. לא יכולתי לעמוד בפומי הפצראותיו ואני אמרו אותה לרוב".

הלה ניאות לך והציג את שאלתו: "השגת אתrogate נקי ביותר,
אולם עקום הוא. ברצוני לשמע מה דעתו של הרוב על אתrogate
זה." נו" סנטתי בו "על שאלה כזו אפלו אני יודעת לענות – אין
כל בעיה הלכתית באתrogate עוקם. הבעייה היא ורק כאשר הרראש
עוקם..." ("בית אמר")

מעשה בנחש ארסי, פרדים אטרוגים והשגהה פרטיה

את המעישה המיחוד הבא ספר ל'התרגשות יידי', יהוד'יקר
'הגעת' לעוזר לחבר בפודס האטרוגים שלו. בין הוראות העבודה
הוא הדגיש לי, שעכשו בחודש ניסן הנחשים מתעוררים ממשינת
החוּרָה, והם מעד מסוכנים, "תפקח עין" הזהיר אותן.

אני והפועל הערבי עבדנו בחלק החדש של הפרדס. והוא עבד
עם המושבניק, שהשדה שלו, במעט היישן.

יש לי פחד נורא ממחשימים. כל חור בשדה שעברנו צעקתי לערבי
'תשכלל, הנה חור של נחש'. בחור הראשון, הערבי לא התבבל,
הכנס את ידו לחור, גישש ואמר: 'לא, יש שם עשבים. זו
חפרפרת'... חור שני, הוא מכניס את ידו ושוב אומר: 'לא, יש פה
עשבים, זו חפרפרת'. המשכנו ונעה החור שלישית, אני צעקק: 'חיש,
נחש...', והוא לא פחד שוב מכניס את היד פנימה. עתה אמרו:
'כאן יתכן שהוא נחש'. פשוט מטורף הערבי הזה...

הגענו לערימות מوطות של ברזלים שהיתה מונחת בצדיה השדה.

אני מרים מוט מוט, והערבי קופע אותם באדמה, עם פטיש.

כך אנו עובדים, כאשר לפטענו אנו רואים מרוחק את המושבניק
וחברי רצים לאוטו ועווזבים את המקום בדירה. הערבי סיון,
בתח הכיש אותו נחש. לי לא היה סלולרי. לערבי היה, אבל הוא
חשש להתקשר... כך שלא יכולתי לברור מה העזיבה הזה.
כעבור רביע שעה החבר שלו התקשר, ואומר לו: "תעזוב את
העובדת וחבאו לביתם של המושבניק".

הכלתי. מתברר שמדובר חדה נפלת על רגלו של המושבניק
ופגעה בעורק דם. הדם פרץ כמו מזורה... הם ביצעו חסימה
ונסעו מיד. בדרך התקשרו למropaה, התברר שהיא סגורה, אין
רופא. כיוון שכח נסעו הביתה וחבשו את הרגל היטב.

חצי שעה ארוכה לי הזרק אל הבית. כאשר הגעת, המושבניק
איש קשה, אין נחן של אنسוי עמל, כבר עמד על רגלו, חביל על הזמן
הנה הדם נעצר, בין כה אין הימים רופא במסבב, חביל על הזמן
שלונו, והוא נחזרו לשדה". כעבור דקה יצאנו חזרה לשדה.

בין בין שאלתי את חבריו: "בכלל, למה קראת לי לבוא, בשביל
להיות דקה בבית?!" תשובהו היהת: "לא רציתי שתהיה עם
הערבי לבד בשדה!"

כשחזרנו לפרדס, קידם אותנו הערבי בצעקות: 'נחש, נחש'!
היה זה צפע גדול מאד, הzon הארטיס' ביתר. הנחש הזה את ראשו לכל עבר,
ארך היה נתון בצבת ברזל. היה זה מחזה מפחיד.

'תהרוג אותו' צרחה עליו חבר שלו. 'תראה איך יפה הוא...' היה
תשובתו של הפעול 'למה להרוג אותו?!' ושוב צעקות 'תהרוג
אתו' ושוב 'מה?' אם אתה לא הורג אותו אני מפטר אותך'!
הערבי הוציא סכין וחתך את ראשו בדיק במרק. ראיינו את שני
הארס שלו נוטפות.

שאלתי את הערבי, היכן גילה את הנחש, וכרך ספר: 'אחרי
שהלقت שמעתי כען שריקה-טססס מכיוון ערימות הברזלים,

בשנתו האחרון חייו של הגאון רבי יעקב אדלשטיין כמעט ולא אכל דבר, על כל פירור היה צריך לעשות חשבון אם לאכול, שהרי אוכל מיצר ווק, רוק מסתבר עם הקנה ומסוכן לריאות. רבי יעקב בצדקותו, שהשתוקק בכל מואה לאכול בסוכה בעלייה הראשו, עסק הרבה בין יום ומילויים לסטוקים בסוכה בשאלת אופניה. היה ברור שלא יכול לאכול "כזית", אלא רק "חצ'י כזית". הן הובא ב"מנחת חינוך", במצב אכילת פסה ומצה שתי שיטות אם יש קצת מצה לאכול חצ'י שיעור. עתה יש לחזור אם כמו שיש במצב מצה נמצינו בפסוקים נידון במצב זו: אם זו מצה לאכול פה במצב ישיבה בסוכה, או שזו מצה ישיבה בזמן אכילה. וכן שיטות גודלי האחרונים בסברת "חצ'י לאיצטוף". בערב סוכות תשע"ז העלה את סיכום הדברים על הכתב - על דף של "המרכז הרפואי שיבא", הביא את צדי האחרונים זהה. ההכרעה שהיתה לריבינו, שכל החקירה של "חצ'י שיעור" שיכת באדם בריא שש בכוחו לאכול, אבל אצל חולה שאנו מסוגל לבלווע אלא פירורים, שעל ידי שלילושים אותם הפהו כען נוזל, ואם ירצה לאכול כזית בודאי יבעור זמן רב, لكن נראה שאין שום טעם עבור אדם כזה שתהיה לו קצת מצה בכל שהוא. ("נ"ר הרוצה להחכים, ייעץ בימי התוונית" תבונת" ח"ב, שם מבוא את שרבינו כתוב בו: "בעניין חצ'י שיעור במצב אכילה בלבד וראשון דסוכות - ערב סוכות תשע"ז - צילום כתוב ידו")

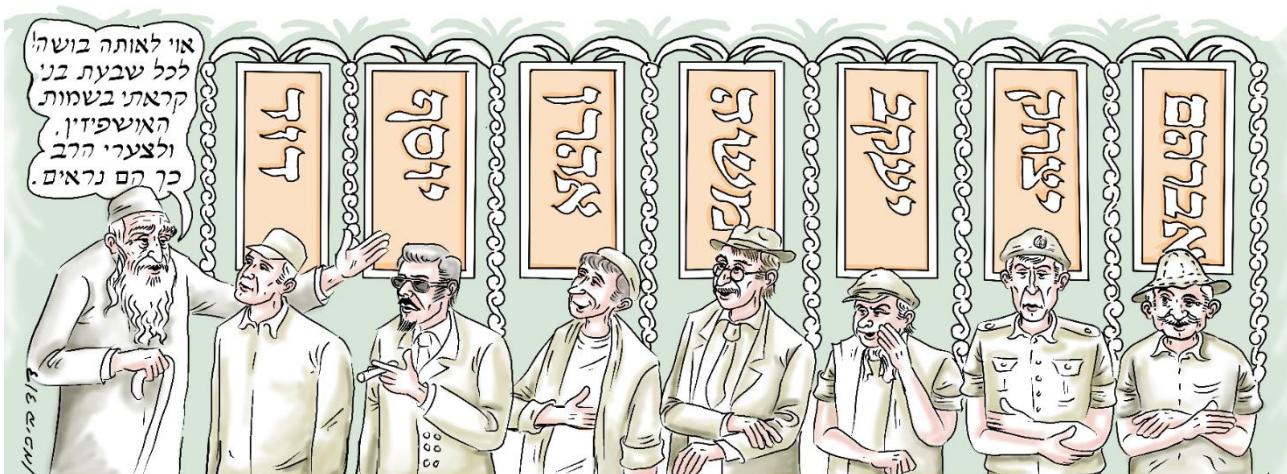

פעם אחת בלילה חג הסוכות כאשר עמד רבי אברהם, המגיד מטיריס להכנס אל הסוכה, נשאר על עמודו ולא נכנס אל הסוכה. האנשים ראו כן תמהו. פתח רבי אברהם ואמר: "בבואי קרוב לסוכה עליה במחשבתינו, הן רק לפניי מספר ימים אמרתי בתפילה" משול כחוס הנשבר", היינו שאדם נדמה לכלי חרס, אם כן איך הותר לי להכנס אל הסוכה, הלא על פי דין אסור להכניס אל הסוכה כל חרס?! עד שזכרתי, הלא אמרו חז"ל שכלי חרס אין להם תיקון אלא שבירה, לכן נשבר לבנוו לבני אלקים ולב נשר ונדכה לא יבזה. או אז רבי אברהם נכנס לסוכה..." ("אוצר שיחות זקנים")

הגאון רבי יעקב משה חרול"פ, רובה של שכנות "שערי חסד" בירושלים, היה מזדקק לשבת בסוכה כל שבעת ימי החג ואף לבית הכנסת לא היה יוצא. מנין היה לו בסוכה, לכל התפלות. רק פעמיים היה יוצא מן הסוכה: פעם אחת לתפילה ליד הקotel המערבי, לקיים מצות עליה לרגל. ופעם שנייה, להקביל את פני מורה ורבו, הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק בסוכותיו.

פעם שאלו את רבי יעקב משה חרול"פ, מדוע אין הוא מצרף את שני הדרבים, הרי על ידי זה ימעט את שהייתו מחוץ לסוכה? השיב הרב חרול"פ: 'כל עיקרה של מצות קבלת פנוי ברוגל, הוא עניין של הבעת יחס הכבוד של התלמיד לדרכו, ואם תעשה מצווה זו בטפלת למצוה אחרת, יהיה בזה ממשום מיעוט יחס הכבוד לרב. לכן כל צעד והליכה לקבלת פנוי הרוב, חייב להיות מיוחד כלו לקיום המצווה הנעלמת הזאת!' ("שיחות אבות" ד' י"ב)

ראו לכל ירא שמים שלא לדבר בתוך הסוכה בחג הסוכות אלא בדברי קדושה, כי מצוות סוכה היא קודשה גודלה._CIDOU_(של"ה) עצי הסוכה קודושים ואסורים כל שמו. לא יכנס לתוכה גוי, שהסוכה צילא דמהימנותה וגוי אין לו והקדשה בורותה, ושבעתה הצדיקים האושפיזין מקלילים אותו (ש"ר פר' אמרו, מה"ח תרל"ט ו') קללות נמרצות!

תמה ה"שם ממשוואל", למה למלאכים בלילה שבת אנו אומרים "צאתכם לשлом" ולא מבקרים מוהם להשר לסעודה, ואילו את האושפיזין אנו מקבלים בסוכה, מזמינים אותם לסעודה? השיב ה"שם ממשוואל": מלאך קשה לו להשר בבית של אדם, הוא סובל, על אף המאמינים לקדש את הבית יש גשמיות. אבל בסוכה שהיא קודש, האושפיזין מרגשים בבית! ("אמרו שמאי")

הקשר בימי השבעה בין האושפיזין ופטירתם

בימים בשבוע שחל בו ז' אדר (ובשנה מעוברת באדר ב'), יום פטירת משה רבינו ול"ג בעומר, יום פטירת רבי שמואן בר יוחאי (שההמושרש נשמת משה רבינו), יהול בסוכות שאחריהם יום אושפיזין של משה רבינו - רבייעי דסוכות, לפי סדר הארץ".

בימים בשבוע שחל בו ראש חדש אב, יום פטירת אהרון הכהן, יהול בסוכות שאחריו יום האושפיזין שלו - חמישית דסוכות. בימים בשבוע שחל בו חג השבעות, שהוא יום פטירת דוד המלך, יהול בסוכות שאחריו יום האושפיזין שלו - הושענא רבא.

ה"דברי חיים" פירש בזה את הפסוקים בפרשת האזינו (ל"ב מה-נ'): "וזידבר ה' אל משה" היארצייט שלך יהול ביום האושפיזין של בchap האסיף "והאסיף אל עמר - כאשר מת אהרן - ויאסף אל עמי", כפי שאהרן אחריך, יום מותו יהול באותו יום בשבוע של האושפיזין שלו בחג האסיף. ("מבנה לח השנה עמי רני' עפ' שעורי זמינים")

מתוך שיערו של האדמו"ר מלילינוברג: מובא בספר חסידים שהשם גומן לטובה או לרעה ואין הכרה שהקראה שם אחר גדולים וקדושים בניו יתקיימו.

סיפור ל' הגה' צ' מננסאדי, שהוא לאיש אחד שהכיר שבעה בנים וקוראים בשמות האושפיזין, וכולם גדלו להיות עמי הארץ וкли הדעת...

אושפיזין תורת משמע... הצדיק רבי ישראלי בן ציון הימן היה דר בתל אביב, העיר העברית הראשונה... בסוכות, לידיו הרבים היו ישבים ושרים בסוכה שהיתה סמוכה למדרכה.

העברית והשטים שהיו שומעים את השירה היו מציצים פנומה... פעם אישת קראה לבעה: 'בוא ראה דבר מצחיק, הם רשמו את שמות הילדים שלהם על הקיר...' ("נרד לשולחן שבת")